

Iva Krocová

Grafoon

GRAFOON

Planeta pěti Sluncí

Iva Krocová

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Iva Krocová, 2016

Obálka © Radim Polášek, 2016

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face

Zámecká 4, Ostrava 1, 702 00

www.enface.cz

Ostrava, 2016

1. vydání

ISBN 978-80-87264-67-6 (ePub)

ISBN 978-80-87264-68-3 (mobi)

ISBN 978-80-87264-69-0 (PDF)

Věnování a poděkování:

Ráda bych tuto knihu věnovala mému manželovi Slávku Plíšťilovi a mé mamince Libuši Krocové, kteří mi důvěřovali a podporovali mě ve psaní. Dále bych ráda poděkovala mému synovi Michalu Mildorfovi a panu Petru Jonášovi z firmy Komplet služby s.r.o., díky jejichž finančnímu příspěvní mohu tuto knihu vydat a tím zpříjemnit chvílky Vašeho života. A v neposlední řadě děkuji panu Mgr. Radimu Poláškoví, Ph.D., z vydavatelství En Face, za trpělivost a důvěru.

I.

Vesmírná loď Forrset 18 prolétla exosférou a přistála na meziplanetární stanici. Nutná zastávka pro doplnění pohonných hmot, než posádka definitivně opustí Zemi a vyrazí ke Karskému souhvězdí. Přečerpání paliva většinou zabralo jen několik minut. Karské souhvězdí bylo velice oblíbenou obchodní trasou a obvykle rutinní záležitostí. Ovšem teď byla situace naprosto odlišná.

Před několika dny zachytili na orbitálním satelitu tísňové volání a zprávu okamžitě předali na Zemi. Limfa, jedna z planet v souhvězdí Kara, vysílala nouzový signál. V posledním týdnu se řada lodí z téhle oblasti nevrátila. Během několika hodin zasedla Rada bezpečnosti Země, aby sestavila tým určený k prozkoumání situace na této vzdálené Karské planetě.

Vybraná skupinu astronautů zahájila přípravy k odletu. Pod vedením kapitána Schklana, padesátiletého, malého, hubeného človíčka, velmi razantního a nekompromisního, probíhaly přípravy bez nejmenších problémů.

Cílová planeta Limfa, jedna z menších obydlých planet v souhvězdí Kara, se nacházela 105 světelných let od Země. Kdysi pro člověka nepřekonatelná vzdálenost dnes neznamenala velkou překážku. Vyspělá technologie umožňovala posádce hibernační spánek po celou dobu letu. Automatický android měl za úkol probudit astronauty až v těsné blízkosti

cíle. Start z meziplanetární stanice byl určen na sedmou hodinu ráno, 12. července 2211.

* * *

Do kokpitu vstoupil vysoký, statný muž. Miloval tohle místo a pocit absolutní moci nad celým strojem. Třicetiletý pilot Petr Novský byl Radou vybraný díky svému speciálnímu výcviku na meziplanetárních cestovních lodích. Forrset 18 patřila mezi jednu z nich. Jeho husté, černé vlasy, nepod-
dajně se kroutící kolem ostře řezané tváře, nejevily známku vojenského sestřihu. Možná i tím dával svým nadřízeným důvod k nespokojenosti.

Kapitánu Schklanovi připadal mladý a přehnaně sebevědomý. Ovšem na jeho výhrady k tomuto muži nikdo nebral zřetel. Nedostatek času mu zabránil prověřit Novského osobně a kapitán neměl ve zvyku důvěřovat cizímu doporučení. Proto byl pilot od začátku pod neustálým dohledem a Schklan každý jeho krok pečlivě sledoval.

„Palivo dočerpáno?“

Novský přikývl: „Ano, pane!“

„Vše v pořádku?“ Schklanův hlas zazněl těsně za jeho zády.

Pilot se ani nepohnul, jen zlostně odsekl: „Jistě, pane! Nepotřebuju vodit za ručičku, pane!“

Kapitán přimhouřil oči.

Novský však pokračoval: „Pane?! Od začátku jste proti téhle misi, a taky proti mně. Musím vás požádat, abyste se mi do řízení nepletl!“

Bylo to nesmyslné a drzé, ale Novský neustále myslel na poslední zasedání Rady bezpečnosti Země, kdy Schklan nesouhlasil s výpravou na Limfu a rezolutně odmítl svěřit start právě jemu. Jenže kapitán měl smůlu! Proti rozhodnutí Rady nebylo možné odvolání.

Schklan takticky přehlédln nevhodné chování svého podřízeného: „Dávám souhlas ke startu. A koukejte být v klidu!“

Novský věděl, že musí mít své emoce plně pod kontrolou a proto se soustředil jen na obrazovky před sebou. Propnul prsty a zhluboka se nadechl. Zadal data potřebná k navigaci.

Souhvězdí Kara, planeta Limfa...

Tři, dva, jedna – START – androidův monotónní hlas odpočítával a Petr zcela automaticky mačkal barevná tlačítka na ovládacím panelu. Vesmírná loď Forrset 18 se poslušně oddělila od rodné stanice a nabrala zadaný kurz.

* * *

Po startu ulehla posádka do speciálních kontejnerů, vyba-vených pro dlouhé lety. Novský musel ještě spustit autopilota, zajistit řídicí kabinu a potom co nejrychleji vyrazit k hibernační kajutě. Kyslík v lodi byl postupně nahrazován

speciálními plyny, které po dobu letu Forrset 18 plně konzervovaly a chránily. Pro člověka stěží dýchatelná atmosféra. Pilot měl na celou akci jen pár minut. Postupoval precizně nacvičenými úspornými pohyby.

Náhle se mu zatmělo před očima.

...Něco nebylo v pořádku!...

Náhlá malátnost a únava, neklamný příznak blížícího se hibernačního spánku, přišla mnohem dříve, než bylo plánováno. Velmi nejistým krokem došel ke svému kontejneru.

...Konečně!...

Stačilo natáhnout ruku. Paže však odmítla poslušnost a Novský se bezvládně zhroutil k zemi. Cítil, jak ztrácí vědomí.

Vesmírná loď minula důvěrně známá souhvězdí a zamířila ke vzdálené galaxii. Kdyby hrozilo střetnutí s neplánovaným, volně se pohybujícím tělesem, autopilot by přesně reagoval na zadaná data v počítači a loď včas vychýlil z nebezpečného směru. Dálkové lety tohoto typu probíhaly až dosud zcela bez problémů.

Nekonečnost vesmíru obklopila Forrset 18.

* * *

Bílé záblesky vysílané mozkovou kůrou, zrychlený dech a studený pot stékající po spáncích. Profesor Jan Kullan se

prudce posadil. Pětatřicetiletý zkušený astronaut, štíhlý, spíše šlachovitý, mnoha ženami považovaný za velice přitažlivého, byl vyslán na výpravu jako geofyzik.

S námahou otevřel kontejner a pokoušel se vylézt. Jeho nohy však odmítly poslušnost. Rozhlédl se kolem sebe. Všechny kóje byly dosud uzavřené. Nikdo jiný nebyl vzhůru? Znovu se pokusil vstát a bolest mu projela celým tělem. Nešlo to. Horečnatě přemýšlel.

Za každou cenu se musel dostat do řídicí kabiny a zapnout klimatizaci. Pomalu se sunul kupředu. Vzduch v chodbě byl chladný a řezal jej v plicích. Stále nechápal co se děje.

...K sakru!...

Najednou zpozorněl. Zaslechl slabý šramot přímo před sebou. Skoro nedýchal. Posunul své bolavé tělo o několik metrů. V přítmí vedlejší chodby spatřil krčící se postavu.

„Petře? Co tady děláš?“

„Já nevím! Nemám nejmenší tušení! Šíleně mě bolí nohy. Pokouším se je rozhýbat,“ zasýpal Novský.

Kullan poklepal na svoje stehno: „Taky mám problém. Viděl jsi ještě někoho? Je to divný! To jsme se probudili jen mi dva? Musíme co nejrychleji vyřadit autopilota!“

„OK, tak jdeme do toho...“

„Fakt vtipné!!“ zašklebil se Kullan.

Dolezli ke kokpitu a Novský zadal bezpečnostní kód. Dveře se neslyšně otevřely. S vypětím všech sil spustil kli-

matizaci. Ještě stačil zaregistrovat Kullanův prázdný pohled, než jej pohltila nekonečná tma. Blikající červená kontrolka na panelu upozorňovala, že řízení stále ovládá autopilot.

* * *

Mladá žena ztěžka polkla. Cítila, jak se jí lepší jazyk na patro. Palčivé sucho v krku ji definitivně probralo. Otevřela kóji a protáhla ztuhlé tělo.

Kateřina Urbanová. Osmadvacetiletá lékařka, drobná a velmi štíhlá, někomu mohla připadat až hubená. Jemné, světlé vlasy, splývající podél jejího obličeje, měla zastřižené na krátko. Skromná, ale cílevědomá. Doporučena Radou pro svoje dlouholeté zkušenosti v oboru výzkumu nových léčebných preparátů a úspěšnou léčbu mimozemských bytostí.

Okamžitě začala kontrolovat stav ostatních. Všichni se zdáli být v naprostém pořádku. Kromě dvou – profesor Kullan a pilot Novský chyběli.

„Nemohli se vypařit!“ kapitánův hlas zněl dost rozmrzele: „Budou v kokpitu.“

Vyrazil do chodby a ostatní jej následovali. Kokpit našli otevřený. Profesor i pilot leželi na podlaze a nejevili známky života. Posádka rychle uvolnila místo doktorce, aby mohla zjistit, co se tu vlastně stalo.

Kateřina nechala oba muže okamžitě převézt na ambulanci a zajistila jejich základní životní funkce: „Tomu nerozumím. Proč zůstali mimo kóje?“

„Mohu...“ ozval se za ní tichý hlas.

Profesor Karel Pleták. Devětačtyřicet let, obor přírodověda. Nenápadný, prošedivělý muž se začínající pleší. Radou vybrán pro svoji znalost mimozemských hornin a živočichů.

„Já myslím,“ odkašlal si: „že, Petr, tedy Novský, nemohl z nějakého důvodu opustit kokpit. Profesor Kullan, se pro něj vrátil...no a tady je zastihl spánek.“

„Ale to je nesmysl,“ oponovala doktorka okamžitě: „vždyť by tu leželi po celou dobu letu a to by je totálně rozložilo! To co říkáte je nesmysl, profesore...“

„Doktorko,“ řekl kdosi z přítomných techniků: „víte, jak dlouho jsme vlastně spali?“

„Tak dost,“ kapitán Schklan se snažil zabránit vznikající panice: „máme zde nejmodernější vybavení, je na něj stoprocentní spolehnutí!“

Přesto nařídil kartografce, ať zasedne k počítači. Všichni se nahnuli kolem.

„No tak, Vágnerová, spusťte to...“

Sandra Vágnerová. Třicetiletá kartografka a počítačová specialistka, středně vysoká, plnoštíhlá, barva vlasů mahagon (přibližně), sebevědomá a velice přitažlivá. Radou bezpečnosti Země vybraná pro svoje mimořádné schopnosti v oboru počítačového programování. Její prsty začaly

bravurně poskakovat po malé klávesnici. To, co se na obrazovce objevilo, vzalo všem dech...

NEZNAME SOUHVĚZDI ... POLOHU NELZE UR-
CIT ... NEMAM K DISPOZICI DATA...

VZDALENOST FORRSET 18 – BV62 OD ZEMĚ – 195
SVETELNYCH LET ...

VZDALENOST FORRSET 18 – BV62 OD NEIDEN-
TIFIKOVANEHO PEVNEHO OBJEKTU –
5 SVETELNYCH LET...

...KONEC...

„To není možné!“

„Hibernační kontejnery fungovaly zatraceně dobře!“

„Co teď?“ Lidé z posádky překřikovali jeden druhého.
Situace vyžadovala rychlé a správné rozhodnutí.

Schklan přistoupil k počítači a snažil se navázat spojení se Zemí. Marně. Země byla příliš daleko a šance na pomoc z její strany se rovnala nule.

...Proč hibernační zařízení selhalo? Proč?...

Nejlépe zeptat se odborníka. Svůj pohled směřoval k doktorce.

„Na to je jistě nějaké vysvětlení, kapitáne...ale mám takový dojem, že nás to teď nemusí vůbec zajímat,“ řekla nervózně Kateřina: „naším prvořadým úkolem je probudit

Novského a Kullana. Dopravte je na sál. Pomocí speciálního ionizačního přístroje se o to pokusím.“

„Máte jistotu úspěchu, Urbanová? Nemůžeme si dovolit o ně přijít...“ kapitánova obava zněla jasně.

„Je to velmi nebezpečné, pane! Ale nic jiného nám nezbývá... Potřebuji asistenta!“

„Můžu já? Mám čerstvě dokončený zdravotnický kurz.“ Vágnerová se hlásila dobrovolně.

Doktorka nervózně pozvedla obočí: „Dobře. Kapitáne, potřebuji mít operační sál bez zvědavců.“

Schklan neváhal a zavelel všem přítomným rozchod.

„Ihned po zákroku mě informujte o stavu obou pacientů!“

„Ano, pane!“

* * *

„Nejprve se pokusíme odstranit oděv. Potom přijdou na řadu přístroje.“ Doktorka musela reagovat rychle.

„Kateřino, vidíš tohle,“ Sandra právě rozstříhla Kullanovi nohavice a všimla si divně zkroucených nohou: „a tady je to také. Co to má znamenat?“

„Co Novský?“

Pomohla doktorce odstranit části pilotovy kombinézy. Byl na tom stejně.

„Máme velký problém Sandro. My máme hodně veliký problém! Musíme je co nejdříve probudit. Vidíš ty bílé skvr-

ny po celých končetinách? Jsou nakaženi nějakou látkou a ta odebírá z pokožky kyslík.“

„Vypadá to na nějakou kyselinu, nebo jed?“ Sandra ještě nic podobného neviděla.

„Možná...“ zazněla váhající odpověď: „musím odebrat vzorek.“

Kateřina hleděla na těla mladých mužů. Na lítost teď neměla čas! Zakázala si jakýkoli sentiment. Pečlivě odebrala část zasažené kůže a vložila ji do malé nádobky. Stačilo pár sekund a začínala mít jasno.

„Přines mi ten malý kufřík, co je vzadu na lednici. Vatu a obvazy. O něco se pokusím.“

Vágnerová nereagovala. Při pohledu na Kullanova bezvládné tělo si bolestně uvědomila, jak moc jí na něm vždycky záleželo. Rozuměli si, byli dobrými kamarády. Ona si časem přála víc. Zda to samé chtěl i on, to nevěděla.

„Co se stalo? Dělej! Myslím, že už vím, o co jde. Je to nejpravděpodobnější varianta. Vyzkouším svůj preparát.“

Sandra se rychle vzpamatovala.

Za chvíli už Kateřina vyndávala z kufříku malou lahvičku a část jejího obsahu rozmíchala s destilovanou vodou. Tekutina byla nažloutlá a štiplavě zapáchala.

„Podej vatu!“

Sandra vzala krabičku s tampony a podávala doktorce jeden po druhém. Kateřina namočila kousek do připraveného roztoku, opatrně, aby se sama nepotřísnila. Vata začala pře-

nit. V tom okamžiku přiložila tampon na skvrnu a pomalu roztírala pěnu po zasažené kůži. Místa, na která byla tekutina aplikována, rychle červenala. Prsty na nohách pacienta se začaly křečovitě svírat.

„Co to je?“ vyděsila se Sandra.

„Klid, kolegyně, tohle způsobují nervová zakončení. Dávají najevo, že fungují. Máme větší naději na úspěch.“

V tu chvíli si Sandra připadala úplně neschopná, ale na ošetřené kůži končetin nezůstala po bílých skvrnách ani památka.

„Vypadá to dobře. OK, vrať lahvičku zpátky. Já zatím nahystám přístroje. Máme před sebou rozhodující okamžik.“

Když Sandra zavírala kufřík, zahlédla na dně malý papírek. Zvědavost byla silnější.

...Co tam jen může být...

„Kde jsi?“ doktorčin hlas ji vyděsil.

Rozpačitě sebou trhla a papírek upustila na zem. Rychle po něm sáhla a chvatně jej zastrčila do kapsy kombinézy.

...Vrátí ho později!...

„Už jdu!“

Nastal okamžik probouzení. Operační stoly byly připraveny a obě ženy přisedly ke svým pacientům. Ionizační přístroj byl novinkou v pozemském zdravotnictví a jako každá novinka vzbuzoval nedůvěru. Představoval pro organizmus pacienta obrovskou zátěž tím, že vsříkovaná tekutina byla velice agresivní. Ve spojení s krví pak následovala prudká

rekce. Doktorka s ním pracovala již několikrát a zatím s uspokojivými výsledky.

„Začneme, Sandro. Nejprve zapneme na minimální výkon, nastav na obrazovce 10 stupňů. Díky. Novský připojen. A jdeme na to!“

„Dobře! Kullan připojen. Tak do toho!“

Kullanovo tělo reagovalo mnohem silněji záchvěvy. Vše nasvědčovalo, že tekutina působí na nervová zakončení daleko lépe. Tělo Novského bylo znatelně více oslabené a oživující tekutina, proudící do jeho žíly, nezabírala.

Lékařce začal stékat po čele studený pot. Stále nic, nic. Další pokus a ...

„U Kullana mám kontakt, Kateřino. Začal reagovat, máme ho! Obrazovka ukazuje mozkovou činnost. Ale proč nenabyl vědomí?“

„To je normální. Bude nějakou dobu spát a večer, nejpozději zítra se probere.“

Sandra odpojila hadičky a chystala se odvézt Kullana na ošetřovnu.

Mezi čekajícími na chodbě byl i kapitán: „Tak jak to vypadá, Vágnerová?“

„S Kullanem v pořádku, ale Novský nereaguje. Doktorka dělá, co umí, nechce to vzdát...“

„Dobrá, počkáme. Předejte Kullana personálu a vraťte se na sál, kdyby vás ještě potřebovala.“

„Rozkaz, veliteli!“

Jen velmi nerada opouštěla svého pacienta.

Kateřina byla unavená. Petrova tvář znatelněbledla.

...Neumře! To nedopustím! Kde ta Sandra k sakru je...

Odhodlala se ještě jednou. Zapnula obvody na sedmdesát stupňů. V těle škubalo, ale mozek se nechtěl nechat přinutit pracovat. Zvýšit tlak vstříkované tekutiny bylo velice riskantní. Buď, anebo. Oživovací pokus znovu selhal, Petrovo srdce se zastavilo.

„Krucí!“

Musela okamžitě resuscitovat. Ovšem nemohla za dané situace použít defibrilátor. Elektrický výboj by po použití ionizačního přístroje Petrovo srdce roztavil. Bude muset oživovat klasicky. Zaváhala. Zvládne to? Musí! Než by došla pro pomoc, Novský by zemřel. Snažila se co nejvíce rozmáchnout, první úder bývá nejdůležitější. Další stisky byly již pravidelné, střídané s umělým dýcháním.

Kateřina už nemohla. Potila se a nezbývala jí žádná síla. A Sandra nikde! Jestli nepřijde...

...Ne! To se nesmí stát!...

Doktorka byla na pokraji zhroucení. Ve dveřích se konečně objevila záchrana. Vágnerová bleskurychle zhodnotila situaci a okamžitě doktorku vystřídala.

Nový, čerstvý úder – a srdce konečně naskočilo.

Kateřina ztěžka dosedla na židli. V té chvíli jí Sandra připadala jako anděl. Obrazovka jasně ukazovala, že se

Novský vrátil zpět. Nejraději by ho objala, ale včas se zarazila.

„To bylo na poslední chvíli. Odpoj přístroje, prosím, a pak ho odvezeme, ano?“

„Souhlas, šéfk...“

Na chodbě si Novského převzali. Kateřina nevnímala okolí. Opřela se zády o stěnu chodby a ucítila její chlad. Pomalu sklouzla k zemi. Hlavu položila do dlaní a zhluboka dýchala. Byla totálně vyčerpaná.

* * *

Nikdo z posádky zatím nevěděl o bílých skvrnách. Po zákroku sice zmizely, ale doktorka netušila, zda nezůstaly vedlejší následky.

Kullan se probudil druhý den ráno. Nepřítomným pohledem zíral do stropu.

...Co se stalo?...

Slyšel hlasité chroptění. Vyděsilo ho. Nechápatě se rozhlédl kolem.

Sandra seděla vedle lůžka a okamžitě se snažila upoutat jeho pozornost. Pohlédl na ni zakalenýma očima, jako by ji nepoznával.

„Honzo? Vidíš mě?“

Otočil hlavu. Stála nad ním krásná bytost a pohybovala ústy. Určitě mu něco říkala, ale nerozuměl. Pak vzala do

ruky jakousi krabičku a znovu pohybovala svými rty. Slyšel jen daleké šumění.

Mezitím přišla další žena a naklonila se k němu.

„Jak je mu? Říkal něco?“ Kateřina zkontrolovala pacientovi základní funkce.

„Nic. Jen otevřel oči...“

„Dám mu něco na zklidnění, bude to dobré,“ a připravila injekční stříkačku.

Opět usnul.

„Co je s ním?“ Vágnerová byla nervózní.

„Nevím, co si mám o tom myslet. Tep a teplota v normálu, ale má vysoký tlak, skoro 230 na 150...“

„Ale proč?!“

„Může to být prodělaným šokem... Necháme ho spát.“ Pevný hlas Kateřiny však Sandru neuklidnil.

* * *

Ještě téhož večera se u kapitána sešla celá posádka. Doktorka musela podrobně popsat léčbu, i dosavadní stav obou pacientů. Dokud nebudou vědět, co se stalo, nemohou v misi pokračovat. Oba nemocní měli u sebe celou noc stráž.

Uběhl další den a Novský nejevil známky probouzení.

...Tlak normál, teplota normál, srdce jako zvon. Co s ním jen může být...

Zamyšlená Urbanová vstoupila do jeho pokoje. Zarazila se hned u vchodu.

Seděl na posteli a něco četl v časopise, který tu zapomněla při poslední návštěvě.

„Pane? Jste v pořádku?“ ohromeně vyhrkla.

Otočil se za hlasem: „Co se stalo, doktorko? Proč na mě tak zíráte?“

Kateřina znejistěla.

...Co si to dovoluje? Já mu zachránila život...

Pak si uvědomila, že Novský patrně ještě o ničem neví.

„To nic, nerozčilujte se. Jdu zkontrolovat váš zdravotní stav.“

Vzala do ruky tlakoměr a požádala o nastavení paže.

Neochotně souhlasil: „Proč?“

„Trochu jste si přispal, ale budete v pořádku. Můžete odhroznout deku? Musím se podívat na vaše nohy.“

„Proč?!“

„No, dovolte? Přece jste nemocný! A proč? To bych se ráda zeptala já vás.“

„Já? Nic mi není! Co mi to tady vykládáte, doktorko?!“

„Klid, jen mi ukažte nohy, nic víc...“

„Ach jo!“ neochotně odkryl deku.

Místo nohou měl dva oteklé špalky, na kterých byly sotva viditelné prsty.

Nechápavě zíral před sebe: „Co to je? Co se děje??!“

„Alespoň vidíte, že mám pravdu... Byl jste zasažen neznámou látkou!“

Petr si začal matně vybavovat, co se s ním vlastně stalo.

Došel až k bodu, kdy se nemohl postavit: „Co se stalo, budu chodit?“

„Otázky kladu já! A chtěla bych slyšet pravdu. Potom vám řeknu, jak to s vámi dopadne.“

„No dobrá, doktorko, ale rychle, nějak se mi začíná točit hlava...“

Muž se znatelně chvěl.

„Píchnu vám injekci na zklidnění, ale nejprve mi musíte říct, jak jste se dostal do řídicí kabiny... Petře? Slyšíte?“

„Ano, ale mám všechno nějak v mlze...“

„Chápu, ale je to důležité! Pokuste se soustředit. Jak jste se dostal do kokpitu?!“

Novský namáhavě vypověděl celou příhodu s Kullanem. Pak ztratil vědomí.

Kateřina neměla moc času na přemýšlení a rozhodla se co nejrychleji informovat kapitána. V řídicí kabině zastihla profesora Pletáka.

„Co si o tom myslíte,“ zaslechla kousek právě vedeného rozhovoru: „kde to vlastně jsme?“

Kapitán zíral na obrazovku, kde svítil stále stejný obraz – pět hvězd seskupených do tvaru pětiúhelníku.

„Je mi jasné,“ rozvíjel dál debatu profesor, „že tyto hvězdy drží u sebe nějakým obrovským silovým polem. Něco mezi nimi musí existovat, něco, co je drží v tomto seskupení. Ale co to je? Planeta?“

Kapitán Schklan výjimečně souhlasil: „Je tam planeta... Myslet si ovšem můžeme cokoli, já potřebuji důkazy, fakta!“

„Dobrá, představte si naše Slunce. Co kdyby to tady bylo naopak. Nějaká obrovská planeta, která má místo jednoho hned pět Sluncí? To by šlo, ne?“

Kapitán přemýšlel o stejné variantě, a proto mu nezbyvalo než přikývnout: „Máte pravdu, to vám neberu, ale nikde v navigacích nevidím podobné seskupení hvězd! Souhvězdí Kara je daleko za námi. Jsme pravděpodobně v neznámé části vesmíru!“

„Kdo měl kontrolu nad lodí po dobu Novského neschopnosti?“

„Klid, kolego. Vesmírnou loď řídil android, byl tak naprogramován. Mise nemohla pokračovat. Měl stále držet kurz...“

„Držet kurz? Android? Celé naprogramování přece selhalo! Kapitáne! Tohle nemyslíte vážně!“

Do rozmluvy se vložila Kateřina:

„Novský se probral. Vysvětlil mi, co se přihodilo, a já bych vás měla na něco upozornit.“

„Teď ne doktorko! Máme důležitý rozhovor, že, kapitáne!“ rozzlobeně na ni vyštěkl Pleták.

„Jak myslíte, profesore, ale jestli chcete zjistit, kde se tu vzaly neznámé hvězdy a kde zatraceně vůbec jsme, musíte stejně počkat na Novského. Takže vám můžu klidně vylíčit všechno, co mi řekl.“

„Dobře, doktorko, spust'te.“ kapitán ukázal na volnou židli.

„Děkuji,“ posadila se a začala vyprávět Petrovu historku. Oba muži napjatě poslouchali.

„Dala jsem mu ztišující prostředek a pak znovu usnul,“ ukončila svůj monolog a nervozitou skoro nedýchala.

Přesto po chvilce pokračovala: „No. A já bych vás chtěla upozornit na takovou věc ... ”

V ten okamžik se otevřely dveře a do kabiny vběhla technička z laboratoře: „Doktorko! Pojd'te honem...“ vzápětí se rozhlédla a stoupla si do pozoru: „Promiňte, kapitáne! Je to velice důležité!“

„Co se stalo?“ Velitel se za svým stolem prudce zvedl.

„Jeden laborant, Stan Pavlov...je mu špatně. Má obrovské bílé skvrny v obličeji a na rukou!“

Kateřina hned věděla na čem je: „Kapitáne, půjdete se mnou?“

Kývl na souhlas.

Všichni se odebrali na operační sál, kam zatím chemici Pavlova přemístili. Kateřina neprodleně zjišťovala jeho zdravotní stav. Byl již v bezvědomí.

„Kdy to začalo?“

Technička si jen pamatovala, že mu bylo večer špatně, a když se ráno vrátil do laboratoře, omdlel ve dveřích.

„Běžela jsem pro vás a nic víc nezkoumala.“

„Dobrá, zavolejte mi sem Sandru, prosím. Čeká nás dost práce.“

„Vy víte co mu je?“

„Tuším. Ať sebou Vágnerová hodí! Děkuji.“

Sandra dorazila za pár minut. Obě ženy si uvědomovaly, co je čeká.

...Vydrží kůže v obličejí zákrok? Jak bude reagovat okolí srdeční krajiny?...

Neměly však jiné východisko. Musely se pokusit laboranta zachránit.

„Vatu, nůžky...“

Pavlov měl zasaženu skoro celou horní polovinu těla. Během několika minut jej ošetřily a nastala fáze oživení pomocí ionizačního přístroje. Reagoval nad očekávání dobře.

Doktorka si spokojeně oddechla. „Můžeš odvézt pacienta na ošetrovnu. Tam na něj, prosím tě, dohlédni. No, a mě čeká další nelehký úkol...“

Významně mrkla na Sandru a vyrazila za kapitánem, vysvětlit příčiny záhadné nemoci. Nejraději by se tomu vyhnula. Neměla totiž nejmenší tušení, co se přihodilo Pavlovovi.

Během letu nezůstal mimo přepravní kontejner, o tom by už věděla. Na tohle musí přijít. Nezbyvalo, než zamířit k hibernačnímu prostoru.

Oddělení hibernace bylo otevřené. Procházela kolem kójí a najednou všechno pochopila. Teď stačila jen maličkost – vysvětlit vše veliteli.

...Jak jednoduché!...

Před cestou do velínu se pro jistotu stavila u svých pacientů. Novský byl při vědomí, ale opět v tak podrážděné náladě, že raději nechala rozhovor na později. Kullan byl v daleko lepším stavu, jak se přesvědčila. Otok na nohou pomalu ustupoval. Snažil se chodit po pokoji, ale únava byla zatím silnější. Zotavoval se a to bylo rozhodující. Zato Novský odmítal veškerou péči. Nevěřil, že bude ještě chodit? Kateřina nechápala, proč se nesnaží, proč se nepokouší o zlepšení svého stavu!

* * *

U kapitána bylo plno. Nikdo si nedovedl vysvětlit odporné bílé skvrny na Pavlovově kůži. Vždyť vypadal jak živá mrtvola! Když Urbanová vešla, rozhovor okamžitě ustal, a každý chtěl slyšet vysvětlení.

Doktorka, ač nerada, musela ostatním sdělit, že i Novský s Kullanem byli nakaženi. Nikdo zatím nevěděl podrobnosti o jejich zdravotním stavu. Dodávala si v duchu kuráž.

...Tak do toho!...

„Já si myslím, kolegové, vlastně jsem o tom přesvědčena, že tohle onemocnění je z ozáření.“

„Cože?“ kapitán pochybovačně vzhlédl.

„Ale ne z takového záření, jaké známe ze Země! To mi právě vrtá hlavou. Kde a kdy se záření objevilo nebo spíše z čeho. Museli jsme proletět nějakým nebezpečným prostorem. Následky známe všichni. Kullan a Novský byli tomuto záření vystaveni. Novský mi říkal, že se po probuzení nemohli postavit na nohy. To znamená, že byli něčím oslabeni. Novský zůstal mimo kóji, Kullan byl před tím, než Novského našel, také venku z kóje. To znamená, že vylezl přímo do ozářeného prostředí. Napadlo mu to jen nohy...nebyly zřejmě dostatečně prokrvené. S Novským to bylo stejné, zřejmě...“ na chvíli se odmlčela. „Můžete mi namítnout, a co Pavlov? Správně. Nemohla jsem na to přijít. Než jsem uviděla, kde má hibernační kontejner.“

Pozorně se rozhlédla kolem sebe: „Je na pravé straně, těsně u vchodu do hibernačního prostoru! Záření muselo proniknout až sem...“

„Ale on byl zdravý, ne? Doktorko!“ Kapitán chtěl vědět víc. Tohle mu nestačilo.

„Ano, než jsme odlétali, byl zdrav. Tak proč mu záření zasáhlo hlavu a částečně hrud’? Vysvětlení bych měla,“ Kateřina dala ruce v bok a pokračovala: „musel si narušit přívod krve do této části těla a tím ji ochromit. Stačil by tlak kombinézy. Jiné vysvětlení zatím nemám. Možná, až se Pavlov probudí.“

Členové posádky vstřebávali právě získané informace. Necháпали co se vlastně děje.

První se vzpamatoval profesor Pleták: „A...jak jste je ošetřila? Doktorko! Lék proti neznámému záření? Pěkná blbost!“

„Žádný známý lék není, to máte pravdu.“

Nastalo ticho.

„Ale já mám takový, řekněme, vlastní preparát, který sama připravuji a ten zatím, podotýkám zatím, pomohl. Má vedlejší účinky...způsobuje otok. Ale jestli zničí veškeré možné následky, to nevím. Na Zemi jsem zkoumala jen omezený počet druhů záření a na poškozené tkáně vyzkoušela svoji metodu. Fungovala skvěle, devadesáti procentní úspěšnost.“

Lidé v kajutě byli přesto zděšeni. Co když záření ohrozilo i je? Ta myšlenka napadla každého, i Kateřinu.

„Otok! K sakru!“ doktorka si příliš pozdě uvědomila vedlejší účinky své léčby.

„Co se stalo?“ kapitán netušil souvislost s případem.

Ale to už do velínu přiběhla Sandra. Nebyl čas stavět se do pozoru a žádat kapitána o možnost promluvit.

„Promiňte, pane,“ zadrmolila a otočila se k Urbanové: „Pavlov se dusí, musíš rychle se mnou!!!“

...Jak mohla na tohle zapomenout!...

Byl příšerně opuchlý. Takový otok nepředpokládala. Dusil se a děsivě chroptěl. Doktorka musela jednat velmi rychle. Ze skříňky vyndala ampulku s čirou tekutinou a injekční stříkačku. Nasála a celý obsah okamžitě aplikovala pacientovi.

„To je protialergické sérum, musíme doufat, že rychle zabere!“

Byla to poslední možnost, jak muže zachránit.

„Tak dělej, snaž se, dělej!“ přikazovala v duchu Stanovi.

Následovala chvilka mučivé nejistoty než se pacient trochu zklidnil a začal dýchat volněji. Pomohlo to! Za pár minut zmizel i otok.

Sandra si utřela pot z čela: „Tak to bylo o fous! Díky. Nebýt tebe, tak už tady máme tři mrtvolky...uf.“

...Na Zemi by bylo vše daleko jednodušší!...

Vzápětí jí to došlo. „Krucí, nemáme spojení...“

„Prosím?“ Kateřina netušila, o čem Sandra mluví.

„Nemáme spojení se Zemí! Neměl by se tím někdo začít zabývat? Teď, když jsou všichni v pořádku?“

„Jo! Teď už můžeme pokračovat ve zkoumání vesmíru...“

Obě si však jasně uvědomily, že problémy teprve začínají.

* * *

Když Vágnerová vycházela z ošetřovny, všimla si shrbené postavy mířící chodbou přímo k ní. Byl to profesor Kullan. Šel váhavě a pomalu, ale přece šel. Snímky ukázaly, že preparát od doktorky Urbanové účinkoval výborně. To, že uviděl Sandru a snažil se napřímit, mělo za následek prudké zakolísání.

Zachytila jej přímo do své náruče: „Pozor, pane profesore, abych si to nevyložila jinak...“

Místo odpovědi se přihloupě zašklebil.

„Jdeš za kapitánem? Pomůžu ti.“

Rád souhlasil.

V řídicí kabině bylo stále rušno. Pomohla Honzovi do pohodlného křesla přímo u velícího panelu, sedla si hned vedle a poslouchali, o čem se mluví.

Kateřina uklidila přístroje na ošetřovně. Stan Pavlov spal, a proto se rozhodla na chvíli odreagovat.

...Dá si kafe, něco si přečte. Časopis. Novský! Proč se choval tak odmítavě? Na Zemi spolu vycházeli celkem v pohodě...

Líbil se jí, to ano. Měla pro něj zvláštní slabost a když se dozvěděla, že spolu odlétají, nevěděla, zda se má radovat nebo šilet. Teď si byla jistá. Měla šilet!

...Bude to ještě hodně složité...

Chtěla mu pomoci, moc jí na tom záleželo. Ani si neuvědomila, že místo pro kafe došla k Petrově kabině. Dveře se před ní neslyšně otevřely. Nahlédla dovnitř a zůstala jako přimražená.

Petr stál – viditelně bez jakýchkoli potíží – u veliké obrazovky a zkoumal okolí vesmírné lodě. Něco si při tom zapisoval do malého tabletu. Ani ji nevzal na vědomí. Odkáslala si a on se otočil. Okamžik na sebe nehybně zírali.

„Nemáte co na práci, doktorco, že mě stále chodíte kontrolovat?! Jsem v pořádku, vidíte?“ Směšně poskakoval po jedné noze. „Tak kdybych mohl prosit, nerušte mě v práci!“

Kateřina neměla slov.

...Co si ten namyšlený, drzý chlap vůbec myslí?...

Pozorovala ho. Stál u obrazovky a vůbec ji nevnímal. Pramínky tmavých vlasů mu padaly do obličeje, upřeně zíral na poskakující data a vypadal zamyšleně. Najednou se znovu otočil. Jeho světlé oči (Kateřině se kdysi zdály velice krásné) ji zlověstně probodly: „Co tady ještě děláte, ženská?“

To už bylo příliš. Doktorca se prudce otočila a vyběhla z kajuty ven.

Díval se za ní jen nepatrný okamžik a blesklo mu hlavou, že tohle asi přehnal.

Urbanová měla zlost a vadily jí slzy, které si hřbetem ruky rozmazávala po tváři. Vůbec o ně nestála.

...Ani nemá kapesník, sakra...

Ke Schklanovi vlétla jako lavina, ale právě řešený problém byl tak vážný, že nikoho nezajímal její příchod.

„Kapitáne, shrňme si dohromady fakta,“ Kullan se živě zapojoval do hovoru a to bylo velice dobré znamení. Kateřina pocítila záchvěv uspokojení.

Schklan odpověděl s rozvahou, jako by si slova předem pečlivě sepsal a teď jen četl naučený text: „Mise k souhvězdí Kara nebyla úspěšná. Ocitli jsme se v neznámé části vesmíru a musíme se rozhodovat bez pomoci Země. Zatím jediné co víme o hvězdách před námi je, že jsou k sobě přitahovány neznámou silou. Naším úkolem bude zjistit, jaká neznámá síla je drží při sobě. Pravděpodobně jde o planetu velkých rozměrů. Úkol není bez rizika. Tohle není známé souhvězdí, nevíme nic o končinách této galaxie. Takže, vesmírnou lodí se přiblížíme na bezpečnou vzdálenost. Vyšleme průzkumný modul, posádku osobně vyberu. Nejprve se musí uzdravit Novský, bez něj...“

„Novský je zdrav!“ Hlas Kateřiny zazněl do jeho slov.

Kapitán zvedl obočí: „Ano? No, když to říká doktorka, bude to pravda.“ Úsměv na jeho tváři byl poněkud strojený.

Kateřina zrudla, ale vlastně ani nevěděla proč. Neměla naštěstí šanci o tom přemýšlet, protože do místnosti vstoupil právě probíraný muž. Všichni na něho pohlédli. Zarazil se, ale jen na chvíli, pak šel přímo ke kapitánovi

„Pane! Zjistil někdo co je před námi za souhvězdí? Já na to tedy nepřišel. Je to divné, myslel jsem, že znám všechna souhvězdí v téhle galaxii!“ Znělo to velice namyšleně.

Kateřina rozrušením ani nedýchala. Schklan neodpovídal.

„Myslím si,“ pokračoval proto Novský, bez valného mínění o ostatních kolem sebe: „že hvězdy k sobě něco přitahuje. Zřejmě obrovská planeta. Nevím, jestli jste přišli na něco jiného, ale asi ne.“

Pohrdavě se rozhlédl.

„Teď k věci. Spočítal jsem vzdálenost mezi námi a první hvězdou, je to přibližně pět světelných let. Planeta bude někde uprostřed hvězd, takže poletíme trošku naslepo. Za pár dní můžeme přistát.“

Nikdo stále neodpovídal.

„Doufám, že chcete tuhle záhadu vyřešit a jdeme na věc společně!“

Nikdo neřekl, že je proti, a tak pokračoval: „Tedy, navrhuju vyletět k nejbližší hvězdě co nejdříve. Pak se uvidí co dál.“

„Moment, Novský! Kapitánem jsem tady stále ještě já!“

Schklan se konečně vložil do debaty a Kateřině se ulevilo. Tušila, že stejně nemají jinou možnost, ale názor kapitána byl rozhodující.

„Přesně o tom jsme tady mluvili, než jste přišel. Žádnou převratnou novinku jste nám nesdělil. Rozhodující je, jak se cítíte. Budete pověřen pilotáží a později vám svěřím průzkumný modul. I když nerad, ale lepšího pilota tu nemám. Takže, pokud jste fit, můžeme vyrazit.“

„Nikdy jsem se necítil lépe, kapitáne!“

„Výborně, Novský, zaujměte své místo a do hodiny pokračujeme v nové misi – planeta pěti Sluncí.“

Honza čekal, až všichni odejdou, aby nikoho nezdržoval, a pomalu vstal. Sandra jej okamžitě začala podepírat.

„Díky, ale zvládl bych to i sám. Už jsem v pohodě.“

„Já vím, ale jdu s tebou, OK?“ zatvářila se velitelsky a on nedokázal odmítnout.

Kateřina se vrátila na ošetřovnu ke svému pacientovi. Stan Pavlov klidně spal. Neměl ani tušení, že Forrset 18 zamířila k neznámému souhvězdí...

* * *

Nejbližší hvězda se přibližovala. Novský začal zřetelně rozeznávat i planetu, která držela pět hvězd ve své blízkosti. Nic tak velikého ještě neviděl.

„Kapitáne!“

„Vidím, je to úžasné! Uberte rychlost a já svolám poradu. Musím se rozhodnout, co podnikneme dál. Nechci ohrozit životy lidí.“

„Rozkaz!“

Do velína dorazili všichni, kdo mohli opustit svá pracoviště. Kapitán se tvářil klidně a tím ostatním dodával odvahy. Zatím nevěděl, koho vyšle v modulu na průzkum a času bylo málo.

„Dobrá, tak si projdeme, co už víme. Neznámá planeta je před námi několik set tisíc kilometrů. Můžeme ji přístroji docela dobře pozorovat. Je obrovská, nic takového jsem ještě neviděl. Z bezpečné vzdálenosti k ní vyšleme sondu a pak se uvidí. Až dorazí výsledky, oznámím vám, kdo se zúčastní akce. Průzkumný modul MF1 vyrazí ihned po prozkoumání atmosféry a podmínek na planetě. Má někdo nějaké námitky?“

Rozhlédl se po kabině: „Nikdo. Dobrá. Za pár okamžiků vyšleme sondu.“

Petr měl plné ruce práce, vesmírná loď zpomalila na nejmenší možnou rychlost, radary neustále snímaly celé okolí. Na planetě mohl být život a neznámí tvorové nemuseli být přátelští.

Najednou se na řídicím monitoru objevil záblesk, a pak další. Pilot s kapitánem instinktivně uskočili. Obrazovka ztmavla černými chuchvalci, jako by z planety vycházel dým. Na výškoměru naskočila řada čísel.

„Jsme sedmdesát tisíc kilometrů nad povrchem neznámého objektu, pane!“

Monitor změnil opět barvu, černá se proměnila na modrou, rozpoznávali oblaka halící planetu. Přístroje se snažily v hloubce zaměřit pevné body. Na několika místech se to podařilo, což znamenalo, že se nachází na planetě vysoká pohoří.

Kapitán musel jednat: „Profesore Pletáku, zavolejte do laboratoře, zda jsou chemici připraveni.“

„Ano, pane,“ profesor se nemohl dočkat a doufal, že bude jedním z průzkumníků. „Sonda je připravena, kapitáne. Mohou ji vypustit?“ trochu se mu třásl hlas.

„Ano!“

„Sonda vypuštěna, pane!“

Kapitán si přepnul monitor na její kamerový systém.

...Uvidí teď přesně to, co se na planetě nachází...

Sonda prolétla hustou, černošedou hmotou nikým nerušená. Neznámá tekutina obklopovala skoro jednu třetinu viditelné plochy na obrazovce. Objevilo se pohoří a tmavé skvrny – zřejmě nějaké porosty. Sonda pomalu klesala a obraz se vyjasňoval.

V té chvíli přišla první zpráva.

Kapitán uviděl na monitoru vzorec plynů: „Vypadá to na dýchacelnou atmosféru, podobné složení jako na Zemi...“

„Ale to je úžasný!“ vykřikl Novský, jeho nervozita byla přímo hmatatelná.

Do řídicí kabiny dorazila i Kateřina se Sandrou.

Sonda klesala níž. Jasně obrysy skal, v rovinách zelený porost, podobný lesu na planetě Zemi a obrovské plochy neznámé tekutiny. Stroj prudce dosedl na povrch a začal nabírat vzorky.

Všichni ve vesmírné lodi upřeně hleděli na monitory. Stále nebylo v okolí přístroje vidět žádné obydlí nebo živočicha. To bylo ovšem zarážející. S vysokou pravděpodobností byl na této planetě život, tak kde se ukrýval? Euforie nebrala konce, tolik toho musí prozkoumat. Již dlouhé roky neměli lidé tuhle možnost.

Sonda se konečně začala vracet.

Kapitán dal laboratoři povel k okamžitému přebrání vzorků.

„Informujte mě neprodleně. Profesore Pletáku, dohlédněte na to.“

„Rozkaz pane!“

Malý muž se nedočkavě rozeběhl k laboratořím. Tohle byl historický okamžik pro celé lidstvo a nejen pro jeho maličkost. Laboratoř pracovala na plné obrátky, chemici prozkoumali dodané vzorky během pár minut. Výsledek byl fantastický.

„Vzduch dýchatelný, pane! Malé rozdíly ve složení hornin. Tekutina velmi podobné složení jako naše sladká

voda, pane! Porost jsou neznámé rostliny, podobné spíše přesličkám a mořským řasám, pane!“

Vychrlil tuto zprávu na Schklana aniž by se nadechl. V lodi nastal rozruch.

Doktorka se vzpamatovala velice rychle: „To znamená... že zde žijí stejné bytosti, jako jsme my?“

„Možné to je,“ kapitánův hlas zněl nejistě.

„Dokud nevyšleme modul, nezjistíme to,“ Petr se už nemohl dočkat.

Z ošetřovny se ozval kvílivý zvuk.

Kateřina tušila co se děje. Pavlov seděl na lůžku a rukou si zakrýval ústa. Pozoroval svůj odraz ve sklíčku hodinek a naříkal. Obličej měl opuchlý a samý krvavý puchýř.

„Co to proboha se mnou je!“

„Jen klid, Stane! Za pár dní jsi v pořádku.“

Doktorka nemohla tušit, jaký bude konečný výsledek, ale snažila se pacienta udržet v co nejlepším psychickém stavu. Trochu to zabralo. Avšak Stanova tvář vyzařovala značnou nejistotu.

„Buď v klidu. Novský i Kullan na tom byli podobně a už jsou v pořádku.“

„Určitě?“

„Zeptej se jich sám. Jsou vedle, zavolám je, ano?“ Kateřina měla vysílačku našťestí u sebe: „Honzo? Můžeš za mnou přijít na ošetřovnu?“

„Jsem tam hned.“